

ת"פ 60258/05/21 - מדינת ישראל נגד פלג חג'ג'

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב

ת"פ 60258-05-21

06 יולי 2022

לפני:

כב' השופטת מירב קליימן

פלג חג'ג'
ע"י ב"כ: עו"ד עופר רחמני

המבקש:
נאשם 2

-

מדינת ישראל
ע"י ב"כ: עו"ד חן אביטן

המשיבה:
המאשימה

החלטה

בפני בקשת הנאשם 2 (להלן: "**המבקש**") לביטול כתב האישום כנגדו מחמת הגנה מן הצדק לפי סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "**החסד"פ**"). כן עותר המבקש למתן צו איסור פרסום על פרטי ההליך.

רקע לבקשה

1. ביום 30.5.2021 הוגש כתב אישום כנגד חברת "יניר 08 בע"מ" (להלן: "**החברה**") ונגד המבקש, אשר שימש כמנכ"ל ובעלי החברה. בכתב האישום מיוחסות לחברה חמש עבירות של עיסוק כקבלן שירותי ניקיון ללא רישיון כדין, בניגוד לחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כוח אדם, התשנ"ו-1996 (להלן: "**חוק העסקת עובדים**"). למבקש מיוחסות עבירות של הפרת חובת פיקוח של נושא משרה.

2. על פי העובדות שפורטו בכתב האישום, התקשרה החברה עם מזמינות שירות שונות (להלן: "**המזמינות**") בהסכמים שעניינם אספקת עובדים לעבודות ניקיון, וכי בהתאם להסכמים אלו סיפקה חמישה עובדים למזמינות. בכך, לפי הנטען, פעלה החברה כקבלן שירותי ניקיון מבלי שהחזיקה ברישיון כנדרש ומתחייב מחוק העסקת עובדים וכי המבקש הפר את חובתו לפקח ולעשות כל שניתן למניעת ביצוע העבירות ע"י החברה.

3. הנאשמים טרם השיבו לכתב האישום וביום 8.5.22 הגיש המבקש את הבקשה שבפני.

עיקר טענות הצדדים בבקשה

4. לטענת המבקש, כתב האישום נעדר פרטים מהותיים המצדיקים את ביטולו, ובכלל זאת העובדות המבססות את היותה של החברה "קבלן" וכן ציון המועדים בהם שימש המבקש כמנכ"ל החברה (ר' סעיפים 22 ו-28 לבקשה).

5. מן הפן המהותי טוען המבקש כי הולך שולל ע"י אדם בשם אבירם אלמוג (להלן: "**אבירם אלמוג**") אשר רכש את החברה מאדם אחר, אלא שבהמשך התברר כי המכירה אינה אפשרית בגלל עברו הפלילי ולכן הועברה הבעלות מהנאמן בעסקה אל המבקש. המבקש, לטענתו, ניסה באמת ובתמים להפעיל את החברה אולם אותו אבירם אלמוג המשיך להיות מעורב בניהול החברה באופן מלא ואינטנסיבי מאחורי הקלעים, שלט בלקוחות, בספקים ובחשבונות הבנק של החברה ובמשאביה והכשיל את המבקש בניהול החברה. כאשר המבקש הבין כי לא יוכל להפיק דבר מן החברה, מכר את פעילותה למנהלת התפעול ומיד לאחר מכן הגישה החברה בקשת פירוק ופורקה.

6. עוד מוסיף המבקש כי אין כל ראיה מאת הלקוחות או העובדים להיותו מנהל החברה, וודאי לא מנהל פעיל בתחום העסקת העובדים. המבקש מדגיש כי נפל קורבן לאבירם אלמוג, מי ששלט בחברה, בכספה ובהתקשרויותיה, ולכן לא ניתן לייחס לו כוונה פלילית בפרשה. על יסוד האמור, טוען המבקש כי כתב האישום הוגש כנגד האדם הלא נכון ולכן חסר בסיס באופן המצדיק את ביטולו.

7. עוד טוען המבקש לאכיפה בררנית, אשר מתבטאת בכך שכתב האישום הוגש רק כנגד אדם שחלקו בפרשה מושא ההליך היה אפסי, בעוד שיתר המעורבים, שחלקם עצום לעומת חלקו, לרבות מי שפעל מאחורי הקלעים כל השנים, לא הועמדו לדין, באופן המקים פגיעה קשה בכללי הצדק הטבעי ובעיקרון האכיפה השווה.

8. לצד הבקשה, הגיש המבקש בקשה למתן צו איסור פרסום גורף על כל פרט מזהה בהליך, בעיקר סביב עברו הפלילי וחקירותיו השונות של אבירם אלמוג. לטענת המבקש, הצו נדרש על מנת להביא את הדברים כהווייתם מבלי לפגוע בחיסיון עו"ד של ב"כ המבקש מול אבירם אלמוג בעניינים אחרים המשליכים על תיק זה וכדי לאפשר דיון חופשי בבקשה (ר' סעיף 3 לבקשה).

9. המאשימה בתגובתה, סבורה כי דין הבקשה להידחות. לטענתה, אין אלה המקום או המועד לדון בראיות לגופן או במשמעותן המשפטית אלא יש לעשות כן בשלב ההוכחות והסיכומים, אז יוכל המבקש לעמת את עדי התביעה, לרבות מפקחי זרוע העבודה, עם כל טענה או טרזניה שיש בפיו ביחס לחומר הראיות ובהתאם לפרוס את משנתו בסיכומיו ביחס למשמעותן של כל אחת מהראיות שהוצגו באישומים העומדים כנגדו (ר' סעיף 16 לתגובת המאשימה).

10. עוד מוסיפה המאשימה כי המבקש לא הניח כל תשתית ראייתית, ולו לכאורית, המעידה על כך כי המאשימה שגתה או שקלה שיקולים זרים בעצם העמדתו לדין ואף לא הביא כל ראיה החותרת תחת היותו נושא משרה אשר הפר את חובת הפיקוח המוטלת עליו. המאשימה אף מפנה לראיות המצביעות, לשיטתה, על כך שהמבקש אכן רכש את החברה ונרשם כבעליה, ושימש כמנהלה בין השנים 2015-2017. על יסוד האמור, טוענת המאשימה כי אף אם קיימות ראיות כלשהן למעורבות גורם נוסף בניהול החברה, הרי שאין ולא יכולה להיות מחלוקת בדבר מעורבותו ותפקידו של המבקש בחברה בתקופה הרלוונטית לכתב האישום ולכן לא ניתן לומר כי כתב האישום הוגש "שלא כנגד האדם הנכון" (ר' סעיפים 20-22 לתגובת המאשימה).

11. המאשימה מוסיפה עוד כי העובדה שהתיק במשטרה כנגד המבקש נסגר אינה רלוונטית לעניין קבלת ההחלטה להעמידו לדין בעניין העבירות שבסמכות האכיפה של המאשימה בתיק הנוכחי, שכן חקירת המשטרה התמקדה בחשדות ועבירות אחרות. אשר לטענת המבקש ביחס לפגמים צורניים בכתב האישום טוענת המאשימה כי בכתב האישום ניתן ביטוי לתפקידיו בחברה וכי אף שלא נרשם מפורשות מהי התקופה בה שימש המבקש כמנכ"ל החברה ובעליה, הרי שממכלול העובדות המפורטות בכתב האישום ניתן להבין כי התקופה אליה מתייחסים האישומים הינה החודשים ינואר-דצמבר 2017, כאשר ממילא מדובר בטענה פרוצדורלית הניתנת לתיקון בקלות ואינה מצדיקה ביטול כתב האישום.

12. אשר לטענת המבקש כי החברה לא שימשה כקבלן כוח אדם, טוענת המאשימה כי טענה זו נמצאת בליבת המחלוקת בין הצדדים ומקומה להתברר בשלב ההוכחות ולא במסגרת הכרעה בבקשה מקדמית. מכל מקום, טוענת המאשימה, בשלב זה של קבלת ההחלטה לעניין הגנה מן הצדק כנגד העמדתו לדין של המבקש, אין זה רלוונטי כלל להכריע בשאלה האם העבירות המיוחסות לו הן בשל העובדה שהחברה שימשה כקבלן שירותי כוח אדם או קבלן שירות אחר החב בחובת רישוי. אף הטענה כי המבקש מעולם לא ניהל בפועל את החברה וכי רישומו כבעלים או כמנהל היה פורמאלי בלבד, היא טענה שמקומה להישמע בשלב ההוכחות והסיכומים.

13. אשר לבקשה למתן צו איסור פרסום, סבורה המאשימה כי לא מתקיימים התנאים למתן הצו אולם היא מותירה את ההחלטה לשיקול דעת בית הדין תוך שמבהירה כי ככל שיינתן צו כאמור עליו להתייחס רק לזיהוי פרטי הנאשמים בתיק אך לא לעצם קיום ההליך, מהותו וההכרעות המתקבלות בו.

דין והכרעה

14. סעיף 149(10) לחסד"פ, עליו ביסס המבקש את בקשתו, קובע כי -

"149. לאחר תחילת המשפט רשאי הנאשם לטעון טענות מקדמיות, ובהן -

...

...

(10) הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית."

15. בעניין בורוביץ (ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' ד"ר בורוביץ, ניתן ביום 31.3.2005; להלן: "עניין בורוביץ") קבע בית המשפט העליון מבחן תלת שלבי לבחינת טענה של הגנה מן הצדק:

"בשלב הראשון על בית-המשפט לזהות את הפגמים שנפלו בהליכים שננקטו בעניינו של הנאשם ולעמוד על עוצמתם במנותק משאלת אשמתו או חפותו. בשלב השני על בית-המשפט לבחון אם בקיומו של ההליך הפלילי חרף הפגמים יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות...

...

בשלב השלישי, מששוכנע בית-המשפט כי קיומו של ההליך אכן כרוך בפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, עליו לבחון אם לא ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים מתונים ומידתיים יותר מאשר ביטולו של כתב-האישום..."

(ר' בנוסף ע"פ (ארצי) 14/07 מדינת ישראל משרד התעשייה המסחר והתעסוקה נ' הום סנטרס (עשה זאת בעצמך) בע"מ, ניתן ביום 22.11.07).

16. עוד הבהיר בית המשפט העליון בעניין בורוביץ כי (הדגשות אינן במקור, כאן ומכאן ואילך, מ.ק.) -

"ביטולו של הליך פלילי מטעמי הגנה מן הצדק מהווה אפוא מהלך קיצוני שבית-המשפט אינו נזקק לו אלא במקרים חריגים ביותר. בדרך-כלל יידרש הנאשם להראות שהתקיים קשר סיבתי בין התנהגות הנפסדת של הרשויות לבין הפגיעה בזכויותיו, עם זאת אין לשלול אפשרות שהפגיעה בתחושת הצדק וההגינות תיוחס לא להתנהגות שערורייתית של הרשויות, אלא למשל לרשלנות, או אף לנסיבות שאינן תלויות ברשויות כל-עיקר אך המחייבות, ומבססות, בבירור את המסקנה כי במקרה הנתון לא יהיה ניתן להבטיח לנאשם קיום משפט הוגן, או שקיומו של ההליך הפלילי יפגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגינות. אך נראה כי מצב דברים כזה אינו צפוי להתרחש אלא במקרים חריגים ביותר".

17. לאחר שבחנתי את הבקשה ואת תגובת המאשימה הגעתי לכלל מסקנה כי לא עלה בידי המבקש לבסס את טענתו כי מדובר במקרה חריג המצדיק את ביטולו של כתב האישום שהוגש כנגדו מחמת הגנה מן הצדק. אפרט להלן מסקנתי זו.

18. עיון בבקשה מעלה כי מרבית טענותיו של המבקש הינן טענות הנוגעות ל"ליבת האישום", קרי התקיימותם של יסודות העבירות המיוחסות למבקש ולחברה ובכלל זאת היותה של החברה "קבלן" לפי חוק העסקת עובדים והשאלה האם המבקש נכנס תחת ההגדרה של "נושא משרה" הקבועה בסעיף 21 לחוק שמא אין לראות בו נושא משרה, נוכח טענותיו כי אדם אחר ניהל את החברה בפועל ולכן אין להטיל עליו אחריות לביצוע העבירות מושא כתב האישום. טענות אלו, אין מקומן להתברר במסגרת טענה מקדמית של הגנה מן הצדק ובוודאי שאין על בית הדין להידרש בשלב כה ראשוני של ההליך לחומר החקירה הגולמי ולקבוע מסמרות בשאלות אלה, אשר דינן להתברר, ככלל, בשלב ההוכחות באמצעות עדים וראיות שיובאו מטעם הצדדים. מעבר לכך, המבקש עצמו אינו כופר בכך שאכן החזיק ושימש כמנכ"ל החברה במועדים מסוימים, ועל כן לא ניתן לומר כי הגשת כתב האישום נגדו הייתה בלתי סבירה או שגויה בנסיבות העניין ואין בטענותיו בעניין זה, המתייחסות כאמור לעצם

התקיימות יסודות העבירות המיוחסות לו, כדי להוביל למסקנה כי מדובר במקרה קיצון העומד "בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית", כלשון סעיף 149(10) לחסד"פ.

19. אף טענתו של המבקש לפיה תיק החקירה כנגדו נסגר ע"י המשטרה אין בה כדי להוביל למסקנה כי נפל פגם בעצם הגשת כתב האישום, שכן לא הובהר בבקשה מהן העבירות שעמדו בבסיס החקירה במשטרה והאם הן אכן חופפות לעבירות מושא התיק הנוכחי.

20. אשר לטענת המבקש ל"אכיפה בררנית" בשל כך שמעורבים נוספים בפרשה, שחלקם לטענתו היה גדול משלו, לא הועמדו לדין. בעניין זה קבע בית המשפט העליון כי -

"אכיפה בררנית תוכר מקום שבו התביעה הבחינה בין מעורבים שונים על יסוד שיקולים שאינם ענייניים או מתוך מטרה פסולה, שיקול זר או שרירותיות (ע"פ 8568/14 סאלם אבו גאבר נ' מדינת ישראל, פסקה לב וההפניות שם (19.5.2015) (להלן: עניין אבו גאבר)). ניתן לקבל טענה זו רק מקום בו ההחלטה להגיש כתב אישום נגד נאשם זה ולא נגד נאשם אחר "פוגעת באופן חריף בתחושת הצדק וההגינות של בית המשפט" (ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ, פ"ד נט(6) 814, 776 (2005) (להלן: עניין בורוביץ)). יש וימצא כי הפגיעה אינה מצדיקה לבטל את כתב-האישום, וכי תיקונה של הפגיעה יכול שיושג באמצעי מתון יותר, כגון בהקלת עונשו של הנאשם (שם, בעמ' 816). מכל מקום, מדובר למעשה בביקורת מנהלית על החלטת התביעה בדבר העמדה לדין, ולפיכך גדר ההתערבות בה מצומצם ביותר (בג"ץ 6396/96 זקין נ' ראש עיריית באר-שבע, פ"ד נג(3) 307, 289 (1999)). אכיפה חלקית אינה בהכרח אכיפה בררנית, ככל שזו נעשית משיקולים ענייניים, כגון שיקולים ראייתיים או שיקולי עניין לציבור, ובהם בין היתר גם זיהוי הגורם הדומיננטי בעבירה (עניין בורוביץ, בעמ' 820-823). הנטל להוכיח קיומה של אכיפה בררנית הוא אפוא גבוה במיוחד....".

(ר' ע"פ 3506/13 דוד הבי נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 12.1.2016)

21. בענייננו, המבקש לא הצביע ולו בראשית ראייה כי אי העמדתם לדין של מעורבים אחרים נבעה מתוך שיקולים פסולים, חוסר תום לב, שרירות וכיוב'. משכך, בהתאם לפסיקה לא די ב'אכיפה חלקית' כדי להקים הצדק לביטול כתב האישום, בפרט כאשר מדובר כאמור בצעד חריג שיש להפעילו במשורה, ואל לבית הדין לשים את שיקול דעתו תחת שיקול דעתן של רשויות התביעה. בעניין זה, הצדק עם המאשימה כי בכל הנוגע להחלטה להעמיד לדין אדם מסוים עומדת לה חזקת תקינות ההליך המנהלי, וכי לא עלה בידי המבקש להפריך חזקה זו (ר' סעיף 24.4 לתגובת המאשימה).

22. בכל הנוגע לטענת המבקש לפגמים שנפלו בכתב האישום, לרבות אי ציון המועדים בהם שימש כמנכ"ל החברה, הרי שעיון בכתב האישום מעלה כי זה מפרט באופן ברור מהם סעיפי העבירות המיוחסות למבקש ולחברה (ר' סעיף ב' לכתב האישום), את שמות מזמינות השירות (ר' סעיף 3 לכתב האישום), שמות העובדים אשר לכאורה סופקו לאותן מזמינות, וכן את התקופה בה סופקו העובדים למזמינות (סעיף 4 לכתב האישום).

משכך, לא מצאתי כי קיים חשש כי הגנת המבקש תיפגע בהיעדר יכולת לדעת בפני מה עליו להתגונן. מעבר לכך, ממילא לא היה בפגמים עליהם הצביע המבקש, אף אם התקיימו - ואיני קובעת כך - כדי להצדיק ביטולו של כתב האישום משמדובר בפגמים הניתנים לתיקון על נקלה.

23. לאור האמור, אני סבורה כי לא מתקיימות הדרישות שנקבעו בדיון ובפסיקה כדי להורות על ביטול כתב האישום בשל הגנה מן הצדק. בהתאם, הטענה נדחית.

24. אשר לבקשה למתן צו איסור פרסום. המבקש לא הוכיח כי מתקיימת בעניינו עילה מהעילות הקבועות בסעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984, המצדיקה את איסור הפרסום (הגנה על בטחונו של בעל דין או עד, מניעת פגיעה חמורה בפרטיות וכיו"ב). המבקש אף לא ערך הבחנה בין סוגיית פרסום פרטי הדיון ופסק הדין לבין סוגיית קיום הדיון בפומבי (בדלתיים פתוחות או סגורות), אשר כידוע מהוות יחד את "שתי זרועותיו" של עיקרון פומביות הדיון (ר' ע"ע 28071-04-20 **פלונית נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 25.3.21 וכן בר"ע (ארצי) 18839-04-18 **אלמונית נ' חברה פלונית**, ניתן ביום 17.9.18). משכך, אין מקום בשלב זה להיעתר לבקשה למתן צו איסור פרסום מלא וגורף על פרטי ההליך, כפי שהוגשה. ככל שמבקש הנאשם להגיש בקשה קונקרטית כזו אחרת בעניין סגירת הדלתיים או אי פרסום פרט מפרטי כתב האישום/ עדות של מאן דהוא, יפעל כאמור ולאחר קבלת עמדת המאשימה, ידרש אליה בית הדין.

סוף דבר

25. על יסוד האמור, הבקשה על כל מרכיביה, נדחית. הנאשמים יגישו תשובתם לכתב האישום תוך 21 יום.

26. דיון ההוכחות שנקבע ליום 10.1.2023 יתקיים במועדו.

ניתנה היום, ז' תמוז תשפ"ב, (06 יולי 2022), בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.